

Nekoliko puta sam ispremijesao sve članke tražeći jednog s kojim bi mogao početi ovu knjigu. Tako je odluka pala na ovaj članak kojeg sam zapravo i prvog napisao. Sve te događaje nosio sam dugo u sebi i kada sam u zatvoru očistio srce i dušu, kada sam zamolio Gospodina da mi da mogućnost da nekako pomognem drugima, onda mi je dao nadahnuće da napišem svjedočanstvo o mojoj ljudskoj i duhovnoj katarzi. I kad sam ga napisao, jedne večeri na zatvorskom krevetu, već drugi dan sam ga dao čitati jednom zatvoreniku, kojeg sam od prije znao. Kada ga je pročitao, on mi je onako zamišljeno rekao da je odličan. I znao sam, ne radi njegovih riječi nego radi njegovog pogleda i boje glasa, da je na njega ostavio veliki utjecaj i da mu je ostao u mislima. I to je bilo ono što sam i htio. Duh Sveti je odagnao moje sumnje i poručio mi da ga moram podijeliti sa svima koji će ga htjeti čitati.

"MOJ ŽIVOT S GOSPODINOM

Dijete sam iz kršćanske obitelji te se od svog rođenja susrećem s Gospodinom. U početku kao dijete i kao osnovnoškolac išao sam na misu skoro svake nedjelje. Čak sam jedno vrijeme pomagao svećeniku kod obavljanja misnog slavlja. Međutim, kako sam rastao tako sam prolazio kroz razne životne događaje i udaljavao se od Gospodina. Utjecaj pokojne bake Terezije je slabio a ona je uvijek bila ta koja me podsjetila na odlazak na nedjeljnu misu.

U srednjoj školi i dalje na fakultetu, Gospodina sam "izbacio" iz svojeg života. Nisam išao na misu nedjeljom, nisam se molio, a crkvene blagdane i nismo nešto posebno slavili. Međutim, sve crkvene sakramente, npr. Krštenje, prvu pričest, svetu potvrdu, sam imao pa sam prilikom sklapanja braka poštovao kršćansku dužnost te smo supruga i ja sklopili i crkveni brak.

Kada su krenuli životni problemi na poslu i u obitelji, ja sam se skroz udaljio od Gospodina.

Puno sam griješio prema božjim zapovijedima. Život mi se svodio na svakodnevno tračanje za zaradom, za uvaženim statusom u društvu, za kojekakvim feštama i druženjima a psovanje je bio sastavni dio mog rječnika. U tom trčanju za materijalnim stvarima i porocima sjetio sam se Gospodina. Ali kako!? Počeo sam ga moliti da mi dade sreću u nekim igrama na sreću a ja ću onda dio onoga što dobijem dati u crkvu kao milodar. Toliko je to bilo bijedno i jedno od mene i toliko sam bio pod utjecajem zla da sam čak i na križnom putu na Mariji Bistrici molio Gospodina da mi udijeli sreću na kladionici. No, negdje na sredini križnog puta mi je postalo jasno kakvu glupost radim i koliko griješim pa sam u trenutku prestao s tim prošnjama. Jako sam uvrijedio Gospodina.

Supruga je hodala na mise u crkvu pa sam u vrijeme većih crkvenih blagdana počeo ići i ja s njom. To mi je bilo zgodno, puna crkva ljudi, dosta poznatih, svi se mole i pjevaju. Međutim, ja nisam uopće čuo što se mole i što pjevaju. Gledao sam po crkvi tko gdje sjedi, što je naslikano po zidovima crkve, kako stoje slike, kako je tko obučen. Pa su mi onda misli odlutale na neke poslovne događaje. Automatski sam se dizao kada su se i drugi dizali i sjedao sam kada su i drugi sjeli. Sjećam se da je misa znala doći do pred kraj a ja se nisam mogao sjetiti što se tokom mise događalo, što je svećenik govorio. Na žalost, ne samo ja nego i mnogi drugi što su hodali i što hodaju na mise. BIO SAM U GOSPODINOVOJ KUĆI A NISAM ČUO ŠTO GOVORI.

kako me danas njegove riječi ispunjavaju!

Davao sam puno novaca crkvi a tek sam poslije shvatio da sam zapravo kupovao vjeru i mir a sve sam dalje bio i od vjere i od unutarnjeg mira.

Sve te godine tj. Od prije 15-tak godina ipak sam počeo svaku večer, prije spavanja, moliti Oče naš, Zdravo Marijo i Anđele čuvaru. Bez obzira što je moj život bio bez Gospodina, on je bio tu kraj mene i čekao je kada ću ga trebati i nazvati. Imao sam potrebu za molitvom ali ta molitva je bila prazna, u njoj nije bili one prave ljubavi prema Gospodinu.

Zlo koje je upravljalo mojim životom i vuklo me od Gospodina, kupovalo je moju dušu a da ja to nisam znao. Stvarao sam materijalne stvari, zarađivao novac a kako taj novac nije bio blagoslovljen tako sam ga i trošio. Čitao sam horoskope, bavio se reikiem, itd. U svemu tome stradavala je i moja obitelj često me nije bilo doma radi posla i kojekakvih društvenih aktivnosti i drugih aktivnosti. Nisam dovoljno sudjelovao u odrastanju moje djece i počeo sam se otuđivati od supruge. Toga sam donekle bio svjestan ali sam uvijek to pravdao pred sobom i obitelji, pred prijateljima i rodbinom odgovorima da moramo napraviti kuću, klijet, kupiti novi auto, itd. Zlo me uvelo u svoj krug ovozemaljskih zadovoljstava, ali sve je to bilo isprazno. Mnoga sam jutra obećao sebi da ću sada nešto promijeniti u svojem životu, da ću stati kada napravim još to i to,

itd. Međutim, iz toga kruga nema izlaza samo tako. Zlo ti daje neka isprazna zadovoljstva ali te preuzima cijeloga, uzima ti tijelo i dušu. Ja si nisam dao ništa reći, uvijek sam mislio da sam u pravu, da će se bez mene svijet moje obitelji, prijatelja, rodbine prestati vrtjeti.

O, koliko sam lijepih trenutaka propustio u odrastanju moje djece, u druženju sa suprugom, sa mojim ocem koji je rano umro... Kad se svega sjetim srce mi se stegne i osjetim neku tupu bol.

I taj začarani krug mojega života postajao je sve uži. A ja sam htio iz njega van. Želio sam raditi samo pošten posao na pošten način, želio sam biti više s obitelji, želio sam upravljati svojim životom. Sve češće sam se pitao "ŠTO JE SMISAO ŽIVOTA". Da li su to novci, nekretnine, auti, društveni status, svakakve zabave, noćni život, itd.

NE,
SVE
SAM
TO
IMAO

ali se nisam osjećao ispunjen, sve me to činilo zadovoljnim na trenutke.

ALI,
BIO
SAM
PRAZAN
IZNUTRA

gdje sam puninu najviše trebao i gdje me je najviše boljelo. I zbog toga sam počeo tražiti tu puninu,

POČEO
SAM
TRAŽITI

GOSPODINA. Mislio sam da materijalni stvari imam dosta i želio sam sve promijeniti. Želio sam pobjeći od zla. Ali zlo, koje mi je sve to omogućilo, nije se dalo. Željelo je osvetu.

I tako je došla 2004.g. Zlo je poslalo čovjeka koji me prokazao i optužio. I sve se srušilo kao kula od karata. Završio sam u pritvoru, izgubio sam tvrtku i posao. Tada sam mislio kako mi se nešto strašno dogodilo, kako se srušio sav moj svijet. Više neću zarađivati mnogo novaca, izgubio sam tvrtku i posao, itd. Moja supruga je kasnije kazala jednu veliku istinu, da je taj događaj spasio naš brak.

Moj zatvor je počeo tada, 2004. Godine. Sve ono što mi je zlo dalo kroz dotadašnji tijek mojega života željelo je natrag, zlo me željelo uništiti, mene a i druge oko mene. Ja sam se protiv njega

borio. Počeo sam ići više u crkvu, skoro svaku nedjelju. I dalje sam se molio svaku večer, za sebe i za druge. I to mi je davalo snagu za borbu protiv kojekakvih iskušenja koje mi je zlo priređivalo. I dobilo je zlo poneku bitku, izgubio sam nešto materijalnih stvari, napadalo je moju obitelj. Kroz tu moju borbu i dalje sam puno griješio. Išao sam na ispovijedi u crkvu, ispovijedao sam grijehe, izrekao sam svaki put rečenicu iz ispovijedi "...i čvrsto obećajem da ću se popraviti i da neću više griješiti..." A znao sam da ću ponovno griješiti i jako me smetalo što obećajem nešto za što sam unaprijed znao da neću izvršiti.

Supruzi sam jako malo govorio, sve sam držao u sebi i nismo se mogli približiti. Niti s njom niti s djecom koja su bila u pubertetu. Htio sam a nisam mogao pričati s djecom o nekakvim svakodnevnim, nebitnim stvarima niti su naši razgovori mogli trajati duže. Sve se svodilo na pitanja o školi, izlascima, potrebnim novcima a njihovi odgovori su bili kratki.

Međutim, GOSPODIN je bio tu, kraj mene, bio mi je spreman pomoći ali se ja nisam prema njemu otvorio, nisam mu priznao svoje slabosti i mane, svoje grijehe iz dubine duše, nisam od njega tražio pomoć i oprost. Moja od zla poticana oholost, sebičnost, uvjerenost u potpunu ispravnost mojih mišljenja, nisu mi se dale otvoriti prema Gospodinu koji je bdio kraj mene, koji je sve to znao a kako ja nisam otvorena srca i duše od njega tražio pomoć, on mi nije mogao pomoći.

Vrtio sam se u krugu. Trajalo je suđenje, čekao sam presudu, radio sam posao kojeg nisam volio, želio sam bliskost s obitelji ali se nisam mogao otvoriti prema njima, želio sam supruzi toliko toga reći ali riječi nisu izlazile iz mojih usta.

Gospodin je bio kraj mene, davao mi znakove. Ja sam ih ponekad primjećivao ali sam svoje osjećaje skrivao u sebi i nisam ih mogao izraziti.

I onda, jednog jutra, koje je uslijedilo nakon jednog pijanstva, PUKAO SAM. Bio sam kod kuće sam. Srce i duša su mi se otvorili i kroz suze su počeli iz mene izlaziti svi moji grijesi prema Gospodinu, sve loše što sam činio mojoj obitelji i bližnjima, počeo sam se sam sebi ispovijedati iz dubine duše i srca. Molio sam Gospodina za pomoć i oprost grijeha.

OTVORIO SAM SRCE I DUŠU PREMA GOSPODINU. I ON JE BIO TU DA MI POMOGNE. P OKAZAO

MI
JE
PUT.
ZLO
JE
IZGUBILO
NAJVAŽNIJU
BITKU.

Kad sam se smirio odlučio sam sve reći mojoj supruzi. Ipak mi je trebalo dva-tri dana dok sam bio spreman za razgovor. No, donio sam čvrste odluke i uzdao sam se u Gospodinovu pomoć. Priznao sam joj svoje grijehе prema njoj, sve ono što sam nosio u sebi i što me pritiskivalo. Bio sam spreman na sve posljedice. Kako je sve to izlazilo iz mene, moja duša i moje srce punili su se mirom. GOSPODIN JE BIO TU, U MENI. Supruga i ja smo i prije imali dobar odnos i povjerenje jedno u drugo. Međutim, ono što sam joj rekao i nju je potreslo. Tražila je vremena da razmisli. Ja sam znao da će Gospodin pronaći najbolji put i u njega sam se potpuno uzdao. Više puta sam išao na Mariju Bistricu, gdje su svakodnevno ispovijedi te sam iz ispovijedi u ispovijed otvarao srce i dušu Gospodinu, preko njegovog svećenika, ispovijedao mu svoje grijehе i tražio oprost. Svaki put sam nešto novo našao, čak sam u pripremi za ispovijed napisao na papir sve grijehе koji sam se mogao sjetiti i uvijek sam poslije našao neki novi grijeh. Želio sam okajati sve svoje grijehе prema Gospodinu pa sam si zadao za pokoru, za svoje grijehе prema Gospodinu, da ću klečeći proći cijeli križni put na Kalvariji u svetištu Majke Božje Bistričke u Mariji Bistrici.

I TAD MI JE GOSPODIN POKAZAO KOLIKO SAM JA GRIJEŠAN ČOVJEK. Kleknuo sam na početku križnog puta i želio sam krenuti. Mislio sam, ako neću moći odmah cijeli put a onda barem jedan dio.

ALI
NE,
NISAM
SE
MOGAO
POMAKNUTI.
S
KOLJENIMAA ISAM
MOGAO
NAPRAVITI
NITI
JEDAN
CENTIMETAR
PREMA
NAPRIJED.

Klečao sam tako dvije-tri minute. Suze su mi navrle na oči.

TADA
SAM
SHVATIO
KOLIKI
SU
MOJI
GRIJESI.
KAO
BRDO
KALVARIJE
KOJE SAM
HTIO PRIJEĆI
KLEČEĆI.

Shvatio sam da trebam puno ispovijedi i pokore, puno molitve, PUNO ŽIVOTA U GOSPODINU, kako bi okajao svoje grijehе.

ALI MOJA DUŠA JE BILA PUNA. PONOVRNO JE PRONAŠLA SVOJ PUT KOJEGA JE
DAVNO
ILA
IZGUBILA.
GOSPODIN
JE
BIO
S
NJOM.

B

Najedanput mi je život postao sve ispunjeniji i sve radosniji. Žena mi je oprostila uz to da je kazala da joj za potpuni oprost prema meni treba još vremena te smo se dogovorili da ćemo ga jedan drugome dati koliko će biti potrebno. Djeca, zapravo mladi ljudi pred upisom na fakultete, iz početka su me gledala "s rezervom", razgovarala su s suprugom o tome što se to s tatom događa. Ali, kada su osjetili da im prilazim sa otvorenim srcem i oni su meni otvorili srce kako to djeca znaju prema roditeljima. Rekao sam im da im ne želim biti samo tata nego im ŽELIM BITI PRIJATELJ.

Kako je to lijepo.

BITI
PRIJATELJ
SA SVOJOM
DJECOM.

Moji prijatelji primijetili su u meni promjene. Ja sam im objašnjavao što mi se dogodilo, što sam napravio i što mislim napraviti s životom. Pozorno su me slušali. Nisu puno komentirali. Nisu bili spremni kao što prije nisam bio ni ja. Ali vidio sam da su o tome počeli razmišljati i da ih muče isti problemi, SMISAO ŽIVOTA, kao što su prije mučili i mene.

Došla je presuda i postala pravomoćna. Moram u zatvor na 1 godinu.

Tada sam ponovno vidio kolika je snaga i ljubav Gospodinova jer se kod mene, u mojoj obitelji i kod prijatelja nije ništa promijenilo u odnosu na novu situaciju. Gospodin nam je svima dao snage da prebrodimo tu situaciju. A pogotovo meni. Svi su me na neki način žalili, tješili a ja sam imao toliko snage da mi nije trebala njihova utjeha. Ja sam njih žalio jer sam znao da oni trebaju pomoći i snage za svoje probleme i svoje "zatvore" a nisu se otvorili prema Gospodinu i nemaju njegovu pomoć

Vidio sam na nekima od njih koliko im je teško u životu, da bi rado otišli u zatvor na godinu dana samo da kasa se vrate iz zatvora bude sve u redu s njihovim životima. Koliki ljudi ŽIVE U SVOJ
IM
TVORIMA
zbog bolesti, zbog neslaganja sa suprugom, djecom, roditeljima, braćom, zbog samoće, zbog
ispraznog života, zbog siromaštva, zbog bogatstva i zbog drugih problema.

ONI SU U ZATVORU. Nije to bila moja utjeha. TO JE, NA ŽALOST, BILA VELIKA ISTINA.

A kako je jednostavno rješenje za njihove probleme, ali ga oni ne žele ili ne mogu pronaći.

SPAS JE U GOSPODINU. TKO OTVORI DUŠU I SRCE I PRIZNA DA JE SLAB I GRIJEŠAN
IMA
NJEGOVU
POMOĆ
I
ON
ĆE

MU
DATI
MIR
U
DUŠI
I
ZADOVOLJSTVO
U

SRCU. Ali na način kako će to Gospodin procijeniti da je za nas najbolje a ne kako mi to mislimo.

Ja sam vam živi svjedok i mogu sa svakim podijeliti svoje svjedočanstvo.